

Un cop saldat el període estival, aquesta estació es reserva encara un últim dret sobre cadascun de nosaltres: un grapat d'imatges que ens acompanyaran subrepticiament durant els mesos següents i de tant en tant envestiran la consciència per fer-nos més suportable el curs de les coses o, senzillament, per fer de contrapunt a una dansa sovint massa compassada. Enguany, que el trànsit d'una estació a l'altra està sent brusc com un mal gest, penso sovint en el tarannà d'un pintor francès que fa una dotzena d'anys que estiueja a Calaceit: cada capvespre el veieu indefectiblement passejar pels voltants d'aquesta població del Matarranya en estat de màxima alerta, pendent de tot el que veu, sent i olorea, en un afany d'impregnar-se al màxim d'aquesta terra eixarreïda i alhora intensament feraç –olivars, ametllers i vinyes sobretot, però també algun blad compacte dels que retenen la llum del dia i l'amollen lentament durant els llargs capvespres-, solcada de barrancs, coronada de turons, corcada de balmes i coves prehistòriques, esquitxada d'ermites ací i allà –la Misericòrdia, Santa Anna, Sant Pol, Sant Cristòfol- i amb un horitzó prodigiós, tothora canviant, com ho són els Ports d'Horta, Arnes i Beseit.

A l'hivern, **Christian Sorg** (1941), que així es diu el nostre pintor, es pot ben dir que viu d'aquestes passejades, de l'aplec de records que en serveix i del munt de notes preses el matí següent, que és quan es posa a treballar sota l'impacte o l'influx d'aquelles visions capvesprals. Passejar al seu costat és aprendre a mirar i a auscultar aquest paisatge d'una manera molt particular: atenent alhora o alternativament al detall i al conjunt –un xiprer o una olivera com a presències sovint imponents en el seu aïllament, en la seva estricta singularitat; l'estesa esbaldregada de camps, turons i barrancs que s'estén al nostre entorn-, però sempre amb la intenció de copsar, tant o més que una superfície palpitant com una partitura, l'ossada, l'estructura subjacent que la sosté i la tensa com un arc. El conjunt de trets essencials que ens donin o tornin una rèplica alhora precisa i autònoma, capaç de viure al marge d'allò que l'ha originat i ser-ne reflex i mirall. En això consisteix fonamentalment la

recerca plàstica d'aquest pintor que torna un cop i un altre sobre els seus motius, conscient de no haver-los exhaurit ni potser copsat del tot en la seva multiplicitat de parences, i havent-hi establert una relació de fèrtil dependència.

Pintor de sèries, pintor de variacions, fins que arriba un dia que té plena consciència d'haver trobat allò que buscava, aquell conjunt de trets en què finalment es redueix i concentra el seu motiu (un nu, unes cases, un gos, uns camps, uns arbres, unes pletes, la nit). Una versió més enllà de la qual no es veu capaç d'anar. De fet, però, allò que l'interessa és la recerca obsessiva d'aquesta última aprehensió, el procés mitjançant el qual es gesta la seva versió final. Per tal d'arribar-hi, el pintor es val de tot i tothom –no hi ha innocència possible ni desitjable-, però en el darrer moment sap que es trobarà indefectiblement sol, i és aquesta soledat gairebé ontològica la que l'avisava, el senyal inequívoc d'haver arribat a port. Als diferents Ports on es proposa d'ascendir. Diguem-ho d'una altra manera: és un pintor que treballa com un poeta, i potser per això concep l'art –el seu- com una escriptura, un conjunt de traços i empremtes que donen fe de vida, d'una vida que es vol alhora eloqüent i xifrada. Més de vint segles després, doncs, n'hi ha que continuen sent éssers prehistòrics que malden per apropiat-se de la realitat amb una força inusitada. **Sorg** és un d'ells, i algun dia hauríem de poder tornar-li el molt que ens ha donat.

Àlex Susanna director de la fundacion Caixa,Barcelona,"El Mundo"sept.2004